

Me'n torno al carrer Kieran

M. Lluïsa Amorós

Me'n torno al carrer Kieran

Barcelona: Barcanova, 2008. 190 p.

(Antaviana Nova; 124)

La frase que dóna el títol al llibre la diu en Bru, un jove de 18 anys que en fa 5 que és orfe de pare i mare i que des de llavors viu amb una tia-àvia a Irlanda. Cada estiu, ve a passar-lo a casa d'uns amics dels seus pares, que a la vegada són els pares del seu millor amic, en Raimon. Aquest estiu, que ja és major d'edat, alguns esdeveniments canvien el seu entorn i el fan entrar de ple en el món dels adults. Potser per això en Bru és un jove sorprenentment madur, que sap mantenir-se al marge de les coses que no li interessin, i es preocupa pel seu amic. En Raimon no porta bé la separació recent dels seus pares, ha fet un amic nou que només pensa en la moto i les noies, ha deixat els estudis i comença a trobar el seu amic de tota la vida avorrit i pesat. Els sentiments dels nois per la Cèlia, la descoberta d'un diari personal de l'Eulàlia i la misteriosa tia Àgata proporcionen a la novel·la un to sorprenentment emotiu.

La lectura d'aquesta novel·la resulta sorprenent, perquè d'entrada ens sembla un text molt àgil, amb un estil molt directe, de frase breu, amb poques descripcions (ni de personatges, ni de paisatges, ni d'escenaris), però en realitat arriba a tocar a fons i a fer sentir al lector un bon nombre de sensacions (un primer amor i un primer desamor, la por, el dolor, el fracàs, però també la noblesa i la temperança). De fet s'hi nota que l'autora coneix molt i molt bé l'actualitat dels joves d'avui, els seus interessos i també els seus hàbits de lectura, i ha sabut com fer un llibre que els resulti interessant. Interessant en la totalitat del significat de la paraula, i no només divertit o amè. Interessant perquè els personatges, principalment els joves com en Bru, la Cèlia, en Sesé i en Raimon ens ensenyen coses, ens mostren les seves respostes davant les situacions de la seva vida de joves.

Però la M. Lluïsa Amorós no es conforma a fer una novel·la típica per a joves amb personatges joves i problemàtiques comunes als joves que resulten difícils de plaure els que ja

no són tan joves. Fer-ne la lectura amb 40 anys, és una experiència interessant perquè també els personatges adults ens poden ensenyar. Són l'Eulàlia, la Marta i el Josep i fins i tot l'Hipòlit el rocker que amb les seves actituds il·lustren algunes de les relacions humanes més properes.

Que a ningú li faci por que l'autora sigui de Reus i això pugui enfarfegar de localismes i singularitats típiques de les nostres contrades, perquè si és cert que el protagonista es mou entre aquesta ciutat i Cill Chainnigh, a Irlanda, només en tindrà la mesura justa que l'acció demana, tal com deia Margarida Aritzeta en l'acte de presentació del llibre "com l'espai inevitable que es mostra perquè sense aquest espai no hi hauria discurs. Però amb la modèstia de ser només la dimensió necessària com perquè autora i lectors ens hi sentim còmodes."¹

CRISTINA GARRETA GIRONA

Publicat al diari *El Punt* el 21 de desembre de 2009

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/-/-/117211.html>

¹ Maletasarda.blogspot.com